

Alkotmánybíróság
1015 Bp., Donáti u. 35-45.

Hiv. sz.: IV/2162/2015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

<i>Remélhetően!</i> ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>IV/2162-1/2015.</i>	
Érkezett: 2015 AUG 03.	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda: <i>R</i>
Melléklet: <i>Ø</i>	<i>db</i>

A fenti számú ügyben ([REDACTED]), indítványozó által, a 2011. évi CLI tv. 27. § alapján indított alkotmányjogi panasz eljárásban, ahol az indítványozó kéri, hogy a Kúria Mfv.II.10.566/2014/8. számú ítélete kerüljön megsemmisítésre, mivel álláspontja szerint az sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését), **kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság a panaszt utasítsa vissza.**

Indoklásul előadom, hogy több visszautasított alkotmányjogi panaszhoz hasonlóan a jelen ügyben is arra hivatkozik az indítványozó, hogy a Kúria ítélete ellentétes az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jog követelményével, és sérti a bírói döntések indokolási kötelezettségéhez való jogát is. Állításának alátámasztásaként itt is előadta az indítványozó, hogy bizonyítási indítványai nem lettek figyelembe véve, és hogy, szerinte iratellenes is a Kúria ítélete.

Később, indoklásában, aztán ugyan áttér az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére, minden megjegyzés nélkül, hogy most már miért nem a XXIV. cikkre hivatkozik, de ez nem releváns, hiszen úgyszólván a XXVIII. cikket kellene vizsgálni, hiszen az vonatkozik az indítványozó ügyére, nem pedig a XXIV. cikk, hiszen bírósági és nem hatósági eljárásról van szó.

Az indoklásban, tehát azt állítja az indítványozó, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében írtak minimális követelménye, hogy a bíróság az írásos bizonyítékokat, a keletkezett iratokat vegye figyelembe, és azokra, valamint az alkalmazott jogszabályokra pontosan hivatkozzon.

Az indítványozó szerint, a Kúria támadott ítélete a fentieknek nem felel meg.

Hivatkozom a 3036/2015. (II. 20.) AB végzésre, amelyben, gyakorlatilag azonos tényállás mellett került az alkotmányjogi panasz visszautasításra.

Abban is kifejtésre került egyrészt az, hogy az indítványozó által hivatkozott Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése a közigazgatási hatósági eljárásokra vonatkozik. A jelen ügyben az indítványozó bírósági - és nem közigazgatási - eljárással, a Kúria eljárásával kapcsolatban állította a XXIV. cikk (1) bekezdésének a sérelmét, ezért az Alkotmánybíróság ezeket az érveket az indítvány befogadhatósága szempontjából az Alaptörvény XXVIII. cikkére vonatkoztatva vizsgálta.

Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

Hangsúlyozza a hivatkozott AB végzés, hogy az indítványozó indokolása hiányos, mert nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető okfejtést arra vonatkozóan, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Az Alaptörvény rendelkezéseit az indítványozó csak formálisan köti össze a támadott döntéssel, alkotmányjogi panasz a bírói döntés bizonyítékértékelési helyességét, azaz lényegében a bírói döntés tartalmát vitatja és nem az Alaptörvényben biztosított jogának a sérelmét állítja.

Jelen indítvány sem felel meg egyik feltételnek sem, álláspontunk szerint, mert nem jelölt meg olyan alaptörvény-ellenességet, amely a bírói döntést érdemben befolyásolta volna.

Kifejti a végzés, hogy az AB az alkotmányjogi panasz alapján a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálhatja. A bizonyítékok értékelését, mérlegelését, a tényállás megállapítását, a bíróság döntésének jogszerűségét az Alkotmánybíróság nem bírálhatja felül.

Az Alkotmánybíróság abban az ügyben is hangsúlyozta: "Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírósági döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor." (3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22])

A jelen ügyben is megállapítható az is, hogy az indítványozó állításával szemben a Kúria az indokolási kötelezettségének eleget tett, részletesen elemezte az indítványozó által hivatkozott esetet és tetelesen felsorolta azokat a tényeket, bizonyítékokat, jogszabályokat, amelyek alapján a törvényszék részítéletét hatályon kívül kellett helyeznie.

Még közelebbi hasonlóságot mutat a jelen üggyel a 3049/2015. (III. 2.) AB végzés, amelyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Mfv.I.10.446/2013/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panasz visszautasításáról van szó, hiszen az is egy munkaügyi jogvita alapján született.

Ebben is kifejtésre kerül, hogy az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján az ítéleteknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálatára van jogköre, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség esetén. A bírói döntés irányának, önmagában a bírósági joggyakorlat tartalmának (annak, hogy a rendes bíróságok egy-egy tényt miként értékelték), valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban nem rendelkezik hatáskörrel. Így nyilvánvalóan arra sincs feljogosítottasága az Alkotmánybíróságnak, hogy konkrét kereseti kérelmekről, azok megalapozottságáról döntsön.

„Vélelmezi” még az indítványozó azt is, hogy sérült az ésszerű időn belüli elbírálás követelménye is esetében, mert az „eljárások nyolc éves időtartama nem indokolt”.

Ezzel kapcsolatban utalunk Dr. Czine Ágnes alkotmánybíró különvéleményére, amelyet a 3057/2015. (III. 31.) AB határozatban fejtett ki.

Eszerint: Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a hazai szabályozásban a perek ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogot nem csak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, hanem a Pp.-ben biztosított igényérvényesítési lehetőségek is védik [lásd: Pp. 2. § (1)-(3) bekezdései]. E rendelkezések értelmében, ha a peres eljárásban érintett félnek sérül a perek ésszerű időn belüli elbíráláshoz való joga, alapvető jogára hivatkozással sérelemdíj iránti igényt érvényesíthet [Pp. 2. § (3) bekezdés első mondata]. Ha pedig az eljárás elhúzódásával összefüggésben kára is keletkezett, kárigényt terjeszthet elő [Pp. 2. § (3) bekezdés második mondata]. Az igényérvényesítés e formái jellemzően az eljárás befejeztével szolgálnak "reparációval". Az eljárási törvény e rendelkezéseit azonban kiegészíti a Pp. 114/A. §-a (eljárás elhúzódása miatti kifogás) annak érdekében, hogy a fél már az eljárás folyamán is rendelkezzen eszközzel az ügy ésszerű időn belüli befejezéséhez való joga érvényesítése érdekében.

Ez rávilágít arra, hogy a jogalkotó a peres eljárás elhúzódása miatt bekövetkezett alapvető jog sérelmének orvoslására összetett szabályozási rendszert alakított ki. A szabályozás kialakításának

jogalkotói indokolása kifejezetten utalt arra, hogy "a jogalkotónak [...] a jogrendszer egységességét is szem előtt tartva" kellett kialakítania az alapvető jog védelmének rendszerét (lásd: 2013. évi CCLII. törvényhez fűzött indokolást).

A fentiekből pedig az következik, hogy a jogalkotó az ésszerű időn belüli elbírálás követelményének megsértése folytán előállt sérelmet elsősorban magánjogi keretek között - a személyiség védelmének eszközei útján - látta orvosolhatónak (kompenzálhatónak). Az ügyek ésszerű időn belül történő elbírálásához való jog védelme érdekében ezért elsősorban - az EJEB gyakorlatát inkább érvényesíteni képes - polgári peres eljárás útján lehet fellépni. Ez az oka annak, hogy a határozat indokolásában hivatkozott, az ésszerű eljárás követelményével kapcsolatos EJEB gyakorlatot (Mikulic kontra Horvátország, 53176/99, 2002. február 7.) is a Pp. 2. § (2) bekezdésében jelenítette meg a jogalkotó. Erre tekintettel az alapvető jog védelmének alkotmányjogi összefüggései csak nagyon szűk körben alapozhatják meg az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálását.

Álláspontom szerint ezért az adott esetben - figyelemmel az eddig kifejtettekre - a befogadhatóságot megalapozó körülmények nem állnak fenn, mivel a Pp. 2. § (2)-ben írt - az eljárás lefolytatásának egyedi körülményei - körében kell értékelni, hogy a jelen esetben az ügy kétszer fordult meg elsőfokon, kétszer másodfokon, egyszer a Kúria előtt, így összesen 5 fórum vizsgálta. Ezekre elosztva a szűk 8 évet átlagban 1.5 évet kapunk, egy-egy fórum eljárására, ami a mai „gyakorlatot” figyelembe véve nem mondható ésszerűtlenül hosszú időnek.

Ezen felül, magának **a Kúriának az eljárása csak fél év volt**, míg az indítványozó számára kedvező részítéletet hozó második másodfokú eljárás másfél év, így a kérelem önellentmondó, hiszen a Kúria ítéletét kéri megsemmisíteni, az eljárás ésszerűtlen elhúzódása miatt (is), de pont a Kúria eljárása volt az, ami az ésszerű időn belül befejeződött, és pont azon fórumé nem, amelyik számára kedvező ítéletet hozott.

Ekként, ha tényleg meg lehetne semmisíteni emiatt bármit is, akkor az csak az egész eljárás lehetne. azaz az összes 8 év alatt hozott 5 ítélet, így az indítványozóra nem eredményezne jogvédelmet ez, hiszen a Kúria ítéletének (is) ezen az alapon való megsemmisítése nem jelenthetné azt, hogy egy megismételt eljárásban ne ugyanaz az ítélet szülessen meg, mint ami a Kúriáé volt. de most már „ésszerű időn” belül.

Ráadásul az indítványozó volt az, aki hosszú ideig „ellenállt” az elsőfokú bíróság azon felhívásának, hogy részletesen bizonyítsa, hogy állított túlmunkavégzése miből tevődik össze.

Az indítványozó ezt azzal próbálta, hosszú időn keresztül elhárítani, hogy az „igen munkaigényes lenne”, és próbálta elérni, hogy a bíróság az alperest kötelezze a tőle megkövetelt bizonyítékok szolgáltatására.

Erre tekintettel, tehát a Pp. 2. § (2) második mondata alapján az indítványozó sem hivatkozhat a per ésszerű időn belül történő befejezésének követelményére, mivel magatartásával, illetve mulasztásával a per elhúzódásához maga is hozzájárult.

Mindezekre tekintettel ismételen kérem, hogy az Alkotmánybíróság a kérelmet - az Abtv. 56. § (1)-(3) bekezdései, valamint az Ügvrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Ügvrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján - utasítsa vissza.

Kelt: Budapesten, 2015-07-31-én

Tisztelettel:

alperesi jogi képviselő

